

மாமி — மருமகள் உறவு

“மருமகள்” — தமிழில் இந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் பல. அண்ணன் மகள், தம்பி மகள், மைத்துனி மகள் போன்ற பிறந்த வீட்டு உறவுகளும், மகன் மனைவி என்ற புகுந்த வீட்டு உறவும் இதில் அடக்கம்.

என் மாமிக்கும் எனக்குமான உறவு, பிறந்த வீட்டு உறவில் ஆரம்பித்து புகுந்த வீடு வரை தொடர்ந்தது என்பது உண்மை. பிறந்த வீட்டுறவுக்கும் புகுந்த வீட்டுறவுக்கும் இடையே எதிர்பாராவகையில் ஒரு சிறு இடைவெளி தூர தீர்ஷ்ட வசமாக ஏற்பட்டு விரிசல் கண்டிருந்தாலும் புகுந்த வீட்டுறவு உறுதிப் படுத்தப்பட்ட கணமே இடைவெளி சாத்தப்பட்டு இறுதி வரை பலமாக நிலைத்திருப்பது என் அதிர்ஷ்டமே!

என் முதல் பிரசவத்தின் போது, தாயில்லாக் குறையை நிவர்த்தி செய்யக் கடல் தாண்டி ஆபிரிக்கக் கண்டம் பயணித்து வந்து, மாமி செய்த உதவிகளை இன்று நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன். பெண் குழந்தையில்லாக் குறையைத் தீர்க்க, முதல் பேரக் குழந்தை பெண்ணாக அமைந்தது கண்டு அவரடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை.

தன் தையல் திறமையைப் பயன்படுத்துவதற்கென பேத்தி பிறந்ததும் அவரது மகிழ்ச்சிக்குக் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் தையல் கலை அவருக்கும் பிடித்தமானதொரு பொழுதுபோக்கு. தன் பேத்திக்கென விதவிதமாக குட்டிச் சட்டைகள் தைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். இந்தப் பொது ரசனை (common interest) எங்களிருவரையும் இணைக்கும் பாலமாக இருந்தது.

உற்ற துணையை இழந்த பின் அவர் கவலையை மறக்க உதவிய தருணங்களுள் கற்பகத்தின் பிறப்புமொன்று. அதே போல அவர் மனம் குளிர்ந்த இன்னொரு தருணத்தையும் இங்கு நான் குறிப்பிட வேண்டும்.

அவருக்கு மணமாகி ஏறக்குறைய 35 வருடங்களுக்குப் பின்னர் தனது மாமியாரை முதன்முதலாக உபசரிக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. தன் கணவரை இழந்து பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அவருடைய மாமியாரும் இளைய மைத்துனியும் வீடு தேடி வந்து சில நாட்கள் அவருடன் தங்கியிருந்த போது அவர்களுக்கு விதவிதமாகச் சமைத்துப் போட்டார். அப்போது எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில், அவர் புளகாங்கிதத்தோடு எழுதிய “மின்னா, இப்போது நான் மாமியார்

மெச்சிய மருமகள்” என்ற வரிகளை என்னால் மறக்க முடியாது. “மாமியாரும் ஒரு வீட்டு மருமகள் தான்” என்ற கூற்றை அது நிரூபித்தது. எங்கள் மாமி- மருமகள் உறவில் நெகிழ்ச்சி ஏற்படுத்திய தருணம் அது.

இருபத்து நாலரை வருடங்கள் மாமி அனுபவித்த மகிழ்வான மணவாழ்க்கை, பல நூறு ஆண்டுகளுக்குச் சமமாகும் என்பது என் கருத்து. அவர்கள் வாழ்ந்த ஒற்றுமையான வாழ்க்கை, இன்று அவர் பெற்றெடுத்த ஐந்து மைந்தர்களிலும் எதிரொலிப்பதைப் பார்த்து மூத்த மருமகள் என்ற முறையில் பெருமையடைகிறேன். இந்த ஒற்றுமை வரும் தலைமுறைகளிலும் தொடர்வதற்கு அவர்கள் ஆசியை வேண்டி நிற்கிறேன்.

தன் மூத்த மருமகள், பின்னால் வந்த மற்ற நான்கு மருமக்களுக்கும் முன்னுதாரணமாக இருக்கவேண்டுமென்ற தன் ஆசையை அடிக்கடி வெளிப்படுத்தும் போது அதற்கு நான் தகுதியானவள் தானா என்று யோசிப்பதுண்டு. அவர் மறைவுக்குப் பின், என்னைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த நல்லபிப்பிராயங்களை பிறர் கூறக் கேட்ட போது எனக்குப் புல்லரித்தது.

ஆங்கிலத்தில் ‘aging gracefully’ என்று சொல்வார்களே, அதைக் கண்கூடாக என் மாமியில் பார்த்தேன்; அனுபவ பூர்வமாக அவர் மூலம் உணர்ந்தேன் என்றால் மிகையாகாது. அவருடைய பல நற்பண்புகளில், அவருடைய வெளிப்படையான பேச்சும் (- சில வேளைகளில் மனக்கஷ்டத்தைக் கொடுத்தாலும்), விருந்தோம்பும் பண்பும் என்னைக் கவர்ந்தவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தன் ஐந்து மருமக்களையும் பாரபட்சம் காட்டாது அவர் நடத்திய விதம், இறுதிக் காலத்தில் அவர்பால் எனக்கு பெரு மதிப்பைத் தோற்றுவித்தது. இதில் மற்ற நான்கு மருமக்களுக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க முடியாது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

கடந்த ஒரு வருடமாக, வாரமொரு முறை தொலைபேசியில் ஒலிக்கும் “என்ன மருமகளே” என்ற குரலைக் கேட்காமல் மனது கனத்தாலும், இவ்வுலகில் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் யாவற்றையும் செவ்வனே முடித்த திருப்தியுடன் சென்ற அந்த ஆத்மாவுக்குக் கிட்டிய மங்கலச் சாவுக்காக ஆண்டவனைத் துதிக்கின்றேன். 32 வருடங்களாக உடலால் பிரிந்திருந்த துணையுடன் திரும்ப இணைவதற்காக அவரை அழைத்துச் சென்ற இறைவனுக்கு நன்றி நவில்லுகின்றேன்.

மேலுலகிலிருந்து எம்மையெல்லாம் இருவரும் தம்பதி சமேதராக ஆசீர்வதித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

South Africa

மிருணாளினி சாந்திகுமார்

உங்கள் பிரிவால் வாடுகிறோம்

ஓராண்டு ஓடிவிட்டது, ஊரில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள் என்ற தைரியம் நம்பிக்கை என்பவற்றை சூனியமாக்கி கவலையில் ஆழ்த்திவிட்டு போய்விட்டீர்கள். எங்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது, புத்திமதிகள் ஆசீர்வாதங்கள் பிரார்த்தனைகள் அத்தனையும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கைக்கு இடைவெளி ஏற்படுத்தி விட்டீர்கள் மாமி!

ஆதித்தன் தனித்து விடுவான் அவனுக்கு சகோதரம் வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறி அதற்காக மன்றாடினீர்களோ, அவனுக்கு தங்கை மீனாட்சி கிடைக்க . நன்றி மாமி!

உங்களை ஊருக்கு வந்து பார்த்து விட்டு திரும்பி வந்து மீண்டும் தொலைபேசியில் பேசும் போது “எப்ப என்னை வந்து பார்க்க போகிறீர்கள்” என்று கேட்பீர்கள் பதிலுக்கு “இப்பதானே வந்து போனோம்” என்றால், “வெகுகாலம் இருப்பேனோ” என்பீர்கள், பதிலுக்கு “மேலே வந்து பார்க்கிறோம்” என்றதும் சிரிப்பீர்கள் மாமி!

“உங்கள் மகன்” என்று குறிப்பிடும் போது கலியாணம் கட்டியபின் மனைவிக்குத்தான் அம்மகன் சொந்தம் என்று குறிப்பிட்டீர்கள். ஏன் மாமி?

இவ்வுலகில் இருக்கும் வரைக்கும் உங்கள் பிரார்த்தனைகள் ஆசீர்வாதங்கள் எங்களுக்கு தினமும் வேண்டும்- அங்கு விண்ணுலகில் நாங்களும் உங்களுடன் வந்து சேரும் வரை.....

உங்கள் ஆத்மா சாந்திக்காக பிரார்த்திக்கும்

அவுஸ்திரேலியா

பார்வதி ரவிவர்மன்

மாமியுடன் என் நாட்கள்

நான் என் மாமியை 1982ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் மத்தியஆஸ்பத்திரியில் முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். அவரை ஒரு ஆசிரியையாக வின்சன்ட் மகளிர் உயர்தர பாடசாலையில் அறிந்திருந்தாலும் ஏற்படப்போகும் மாமி மருமகள் உறவுமுறையில் அவரைச் சந்தித்தேன் அதன் பின் 1986ம் ஆண்டில் மாமியின் விருப்பத்தின் படி கல்லடி வீட்டிற்கு வரத்தொடங்கினேன். ஒன்றுவிட்டு ஒன்று சனி ஞாயிறு வந்து தங்குவேன் திங்கள் அதிகாலை நான் வேலைக்குப்போவதற்காக பஸ்சில் ஏறும்வரை நோட்டில் நின்று நான் ஏறும்வரை வழியனுப்பி வைப்பார். எத்தனையோ பெடியனுகளுடன் கலகலப்பாக இந்த வீட்டில் நானும் மாமியும் அப்போது உதவிக்கு இருந்த மீனாவும் வாவாவும் இருப்போம் சுரேன் குட்டி சரத் பல்கலைக்கழக விடுமுறைக்கு வருவார்கள் காலையில் மாமி நேரத்துடன் எழுந்து வளவு முழுவதுமாகக் கூட்டி வருவதைப்பார்த்து வியர்ந்து இருக்கின்றேன். எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளைமணல் அழகாக இருக்கும். நான் அங்கு இருக்கும் போது இவரிற்கு வீட்டு வேலைகளில் இணைந்து ஓரளவு ஓய்யு கொடுத்தேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். பழைய படங்கள் என்றால் அவவுக்குப்பிடிக்கும். எனவே பளைய படக்கசட் எடுத்துக் கொடுத்து நான் சமையல் வேலைகளை முடித்துவிட்டு வரும்வரை பார்க்கச்சொல்வேன். மாமிக்கே உரித்தான இரவில் வெளிவிராந்தையில் இருந்து கதைத்திருப்பார். அவர்கள் காலத்து ஊர்க்கதைகளை சொல்வார். 5ம் ஆண்டு பிள்ளைகளினதும் இழமைக்கால குழப்புகளைச் சொல்வார்.

மாமியிடம் எத்தனையோ நல்ல விடயங்களைக்கண்டு இருக்கின்றேன் முதன் முதல் அவரைச் சந்திப்பவர்கள் அவரின் கண்டிப்பு போன்ற கதையைப்பார்த்து பயப்படுவார்கள் ஆனால் பிறகு சந்திக்கும்போது உரிமையுடன் பழகுவர் இரவில் தாமதமாக நித்திரைக்குப் போனாலும்கூட நேரத்துடன் எழும்பிவிடுவார். அவருடைய ஒவ்வொரு வேலையும் நேரம் தப்பாது ஒழுங்குமுறையில் செய்துவருவார். ஒருநாழும் மற்றவரைப்பற்றி குறை கூறமாட்டார். ஒருவரில் குற்றமிருந்தாலும் அவ்வேளையில் அவருக்கு என்னபிரச்சினையோ என்று யோசிப்பார். எவரையும் ஆதரிக்கும் தன்மையும் எவருக்கும் உதவி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அதிகமாக இருந்தது. தன்னால் முடியாவிட்டாலும் தன் பிள்ளைகளை உதவிசெய்யும்படி

வற்புறுத்துவார். வீண் பொழுது கழிக்காது எந்தநேரமும் ஏதாவது வேலைசெய்துகொண்டே இருப்பார் உங்கள் வயதுவரும்வோது எங்களால் இப்படி வேலைசெய்யமுடியாது மாமி என்றுசொல்வேன். அவரால் அதிகமாக எழும்பி நடக்க முடியாத நிலையில் அதிக நேரத்தை தையல் வேலைகலில் செலவழித்தார். அழகாக வெட்டுக்கழுத்து வடிவங்களைத் தைப்பார் மாமி செய்யும் முந்திரியம் பருப்புப் பலகாரம் போல் மற்றவர்கள் செய்யமாட்டார்கள் பனம்பழக்காலத்தில் எனக்கு பனம்பானியும் பனங்காய்ப்பலகாரமும் செய்து தருவார்.

ஓவ்வ வருடமும் மாமியிடந்தான் புதவருடப்பிறப்பு கைவிசேடம் வாங்குவேன். ராகுலன் அப்பம்மாவின் காலில் விழுந்து வணங்கி கைவிசேடம் வாங்குவதற்காகக் காத்திருப்பான்.

பிறப்பவர் எல்லாம் இறப்பது திண்ணம் மாற்றமுடியாதது ஆனாலும் மாமியின் இழப்பு எதிர்பாராதது. தான் வாழ்க்கையில் எல்லா சந்தோசங்களையும் அனுபவித்து விட்டேன் பிள்ளைகளின் நல்வாழ்க்கையும் பார்த்து விட்டேன் இனிமேல் நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் விழ்ந்து நானும் கஷ்டப்பட்டு மற்றவர்களையும் கஷ்டப்படுத்தாமல் போய்விடவேண்டும் என்று சொல்வார். அவர் விருப்பப்படியே அவர் வாழ்க்கையும் முடிந்தது வைத்தியசாலைக்கு போகும் போது அல்லது பின்னரோ கூட அவர் திரும்பி வரமாட்டார் என்னு எதிர்பாராத நிலையில் நோய் அதிகரித்து அவர் உயிர்பிரிந்த நிலைதான் கஷ்டமாக இருந்தது.

கல்லடி

இந்துமதி யோகேஸ்வரன்

எங்கள் அம்மா

என்று நான் என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயின் உறவுக்கு நிகரான உறவை, என்னைப் பெற்றெடுக்காத என் மாமி என்ற உறவில் கண்டேனோ, அன்றே அவரும் என்னைப் பெற்றெடுக்காத தாயானார். நான் அவரைப் பார்த்துப் பழகிய காலங்கள் குறுகியதானாலும் அவை என்றென்றும் மறக்கமுடியாதவை. அவர் என் மேல் வைத்திருந்த மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் முக்கியமாக அன்பிற்கும் மதிப்பழிப்பதற்காக அந்த நீணைவுகளை எனக்குள்ளேயே வைத்திருக்க விரும்புகிறேன். அதனால் தான் அவற்றை எழுத என் கைகளுக்குச் சக்தி வரவில்லை.

U.K

ரதிமலர் சுரேந்திரன்

அன்புள்ள அம்மாவுக்கு

இப்படித்தான் சுமார் 15 வருடங்களுக்கு முன்பு வாரம் தவறாமல் உங்களுக்கு எழுதுவேம். தொலைபேசி வசதிகள் வந்த பின்பு கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டோம். இன்று இப்படியொரு கடைசிக் கடிதம்.

ஆனாலும், நீங்கள் இன்னும் கல்லடி வீட்டில் இருப்பதாகத் தான் நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எத்தனையோ தடவைகள் முக்கிய செய்திகளை உங்களுக்குச் சொல்ல தொலைபேசியை எடுக்க நினைத்து மறுகணம் நிஜத்தை ஜீரணிக்க முடியாமல் கலங்கிப் போகிறேன்.

நீங்கள் எனக்குக் கிடைத்த மூன்றாவது தாய். கடவுள் எல்லோருக்கும் இப் பாக்கியத்தைக் கொடுப்பதில்லை. என்னைப் பெற்றெடுத்த முதல் தாய், சிறு வயது முதல் எனக்குப் பாசமூட்டி பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து வளர்த்தது இன்னொரு தாய், திருமண பந்தத்தால் எல்லாருக்கும் கிடைப்பது ஒரு மாமியார், ஆனால் எனக்குக் கிடைத்ததோ மற்றொரு தாய்.

1986ம் ஆண்டில் ஒரு நாள், நான் குட்டியைப் பார்க்க வந்தபோது கல்லடி வீட்டில் உங்களை முதன்முதலில் சந்தித்தேன். அதுவரை பார்த்திராத என்னை உபசரித்து சாப்பிட்டுப் போகும்படி வற்புறுத்தியது எனக்கு அப்போது பிரமிப்பை ஊட்டியது. உங்களை கடைசியாகச் சந்தித்தது 2005 ல். திருமணமொன்றில் கலந்து கொள்ள வந்த என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தீர்கள். உடம்பில் வலுவழிந்திருந்தாலும் பேச்சு தோரணையில் அதே கம்பீரம், நம்பிக்கை, தைரியம் என்று எல்லாமே தெரிந்தது. இதனிடையே எத்தனையோ மறக்க முடியாத இன்பதுன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டோம். உங்களோடு தொடர்ந்து ஒன்றாக இருக்கக் கிடைக்காதது துரப்பாக்கியமே.

குட்டியையும் என்னையும் முதன்முதலில் பார்க்க வந்தது நினைவில் இருக்கிறது. காதல் மாங்கனி தொடக்கம் கஜா பலகாரம் வரை எத்தனையோ சாமான்களுடன் வந்தீர்கள். அதைவிட கோழிப் பால் பொரியல், லீக்ஸ் முட்டைப் பிரட்டல் என்று விதவிதமாகச் சமையல் செய்து தந்து, அவற்றை சமைக்கவும் சொல்லித் தந்தீர்கள். அந் நாட்கள் மீண்டும் வராதா என்று மனம் ஏங்குகிறது.

அதன் பிறகு புத்தளத்தில் சில நாட்கள் எங்களுடன் வந்து தங்கியிருந்தீர்கள். அங்கு ஒருநாள் குட்டி விளையாட்டாக வீசிய துவாய் கண்ணில் பட்டு என் கண்கலங்கியதைக் கண்டு, குட்டி என்னை அழ வைத்து விட்டதாக நினைத்து மனம் குழம்பி நீங்கள் குட்டியைக் கடிந்து கொண்டதும், உண்மையைப் புரிய வைக்க நாங்கள் பட்ட பாடும் நினைவுக்கு வருகிறது. மருமகள் கண்கலங்கியதற்காக மகனைக் கடிந்து கொண்ட உங்களைப் பார்த்து பிரமித்துப் போனேன் அன்று.

குட்டி சிங்கப்பூர் போனபிறகு எனக்குத் துணையாக சொந்தபந்தமற்ற புத்தளத்தில் வந்து தங்கியிருந்தீர்கள். சாதாரணமாக நீங்கள் சைவக் கோயிலுக்குப் போகாதவராக இருந்தாலும் கூட பிள்ளையார் விரத நாட்களில் அருகிலுள்ள பிள்ளையாரைக் கும்பிடுவதற்கு torch light உடன் என்னுடன் துணைக்கு வந்ததை மறந்திருக்க மாட்டீர்கள்.

சுருதி பிறந்த பொழுது நாங்கள் மீண்டும் ஒன்றாக இருக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கணக்கிலடங்காத பல வண்ண டிசைனில் சின்னச் சட்டைகளுடனும் பத்தியச் சாமான்களுடனும் வந்திருந்தீர்கள். அவற்றைப் பார்த்த போது எங்களை விட நீங்கள் சுருதியை நினைத்து எதிர் பார்த்திருந்ததாக எனக்குத் தோன்றியது. “நானும் உங்கள் தாய் மாதிரி தான், என்னில் என்ன வெட்கம்” என்று சொல்லி தாய்

மாதிரி இல்லாமல் தாயாகவே இருந்து என்னைக் கவனித்துக் கொண்டீர்கள். அதை மாதிரி முதலில் என்னை 'எழில்' என்று அழைத்தாலும் , பின்பு 'மகனே' என்று தானே அழைத்தீர்கள்.

இப்படி மறக்க முடியாத நினைவுகளை, உங்களை அண்ணாந்து பார்த்த நிகழ்வுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். தனியொரு தாயாக இருந்து பிள்ளைகளை வளர்த்து நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தீர்கள். வாழ்க்கையை நம்பிக்கையோடும் மனஉறுதியோடும் எதிர் கொண்டு வெற்றி கொண்டீர்கள். அதே போல நீங்கள் எதிர் பார்த்த மற்றவர்களை கஷ்டப் படுத்தாத மரணத்தையும் கடவுளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டீர்கள். உங்களை என் வாழ்க்கையில் சந்திக்கக் கிடைத்தது என் அதிர்ஷ்டமே.

அம்மா, நீங்கள் இருந்த போது எங்களை ஆசீர்வதித்து வழி நடத்தியது போலவே, தொடர்ந்தும் வழி நடத்துங்கள். தன் கஷ்டம் பாராது தன் பிள்ளைகளுக்காக தன்னை முழுதாக அர்ப்பணித்த நீங்கள் ஒரு அற்புதத் தாய்.உங்கள் ஐந்து மகன்களுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும் என்றென்றும் நீங்கள் ஒரு அனபுத் தாய்.

சிங்கப்பூர்

எழில்றஜனி சத்தியேந்திரா